

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1024/2015
03.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.Т., због кривичног дела тешки случај разбојништава из члана 169. став 1. у вези члана 168. став 2. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтеву за заштиту браниоца окривљеног З.Т., адвоката А.З., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Ужицу Кв 130/15 од 16.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1001/15 од 30.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.Т., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Ужицу Кв 130/15 од 16.09.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1001/15 од 30.09.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу Кв 130/15 од 16.09.2015. године, одбачен је захтев окривљеног З.Т. за понављање кривичног поступка завршеног правноснажним решењем Вишег суда у Ужицу Кв бр.355/12 од 26.11.2012. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 1001/15 од 30.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног З.Т. изјављена против првостепеног решења.

Против наведених решења бранилац окривљеног З.Т., адвокат А.З., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и наведена решења укине, а предмет врати Вишем суду Ужицу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Бранилац окривљеног З.Т. у захтеву указује да је окривљени Вишем суду у Ужицу поднео захтев за понављање кривичног поступка окончаног правноснажним решењем Вишег суда у Ужицу Кв.бр.355/12 од 26.11.2012. године који захтев је одбачен побијаним првостепеним решењем, истичући да је у образложењу решења Кв.бр.355/12 од 26.11.2012. године, наведено да подносилац захтева није подлегао примени Закона о амнестији на основу члана 4. став 1. из разлога јер је за њим раније била расписивана потерница због неодржавања на издржавање казне затвора, а да је подносилац захтева касније дошао до доказа да је више судова амнестирано осуђенике који су били у истом правном статусу као и окривљени, који докази, према наводима захтева, представљају разлоге за понављање кривичног поступка у смислу члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП. У захтеву се даље истиче да је првостепени суд захтев за понављање кривичног поступка окривљеног одбацио као недозвољен применом члана 470. став 1. ЗКП, који предвиђа могућност понављања поступка само у случајевима окончаним правноснажним пресудом, иако се подносилац захтева позвао на члан 604. став 1. ЗКП, према коме је у конкретном случају требало применити одредбу члана 404. став 1. ЗКП, која дозвољава понављање поступка и у ситуацији када је исти окончан правноснажним решењем. Бранилац у захтеву наводи и то да је Апелациони суд у Крагујевцу одлучујући о жалби окривљеног изјављеној против првостепеног решења исту одбио као неосновану са образложењем да подносилац захтева није навео околности које би утицале на другачију одлуку другостепеног суда, осим оних које је првостепени суд имао у виду, који закључак, према наводима захтева, није прихватљив, јер је окривљени још пред првостепеним судом изнео низ докумената из којих произлази да су осуђеници у истом правном статусу као окривљени били амнестирани, чиме је окривљени стављен у неравноправан положај у односу на њих.

Према изложеном, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног у суштини истиче да је правноснажним решењем учињена повреда одредбе члана 473. став 1. тачка 3) ЗКП, као и повреда одредбе члана 470. став 1. ЗКП, указивањем да у конкретном случају није било основа за одбацивање захтева окривљеног за понављање кривичног поступка окончаног правноснажним решењем Вишег суда у Ужицу Кв 355/12 од 26.11.2012. године.

Међутим, како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због напред наведених повреда одредаба кривичног поступка истакнутих у предметном захтеву, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.